

een nieuw gebouw voor het gymnasium te zetten aan de Wytemaweg, een toen nog rustige, haast landelijke omgeving. In 1937 werd het nieuwe gymnasium dat van buiten door bezuinigingen een uiterst sobere, maar inwendig nog steeds een rustige, voorname en moderne indruk maakt, betrokken. Het waren de adviezen van dr. Pattist die gemaakt hebben, dat het gebouw ook nu nog zo praktisch bruikbaar is voor het onderwijs en aangenaam om in te vertoeven.

Toen het scheen dat de school een periode van rustige bloei tegemoet ging, brak de oorlog uit en het nieuwe gebouw werd door de bezettende macht gevorderd; het gymnasium werd over verschillende, ver uiteengelegen zaaltjes, huizen en later ook oude schoolgebouwen verdeeld. Wat dit aan organisatorische problemen meebracht, werd door docenten en leerlingen eigenlijk nooit goed beseft, want rector Pattist was gewoon in noodsituaties alles zelf te regelen en slechts de resultaten mede te delen, zonder uit te weiden over alle moeite die deze hem hadden gekost. Zijn houding tijdens de oorlog was voorbeeldig en in het bijzonder gericht op het handhaven van een aanvaardbaar peil van het onderwijs en de bescherming van zijn leerlingen.

In 1946 werd de school weer verenigd en toen kon het Erasmia-num onder zijn ervaren leiding tot de bloei geraken, die zich in de late dertiger jaren al had aangekondigd. In 1952 ging dr. Pattist met pensioen, maar diende nog tweemaal de school – eerst in het najaar van 1952 als waarnemend rector en van september 1953 tot 1955 als tijdelijk leraar om een tiental uren voor zijn rekening te nemen. Wij docenten kregen de indruk dat dit voor hem bijzonder prettige jaren zijn geweest, waarin hij, bevrijd van de last der verantwoordelijkheid van het rectoraat nog eens, geheel ontspannen, in dagelijks contact met de kinderen kon staan.

Hoe was nu de mens Pattist? Een niet gemakkelijk te beantwoorden vraag, want hij droeg het hart niet op de tong. Hij bewaarde bewust een zekere afstand en hield de 'geheimen der heerschappij' veelal vóór zich. Iets wat nu ongewoon aandoet: wanneer hij handelde in functie sprak hij vaak over zichzelf in de derde persoon. Tegen een leerling die iets had misdreven kon hij zeggen: 'Dat kan de rector niet tolereren'. Het was alsof hij hiermee een objectieve norm aangaf, geldend voor de rector als functionaris, maar tevens alle rechten voorbehield voor de wijze waarop hij als